

KAPITOLA PRVNÍ, v níž se sled náhodných událostí splétá v osudový řetězec

Jakmile u peronu Nikolajevského nádraží zastavil ranní vlak z Petěrburgu, zahalený ještě v oblacích kouře, a konduktori vysunuli schůdky a zasalutovali, vyskočil na nástupiště z vagonu první třídy mladý muž velmi pozoruhodného vzezření. Jako by vypadl z obrázku pařížského časopisu, opěvujícího módu letní sezony roku 1882: světlý pískový oblek ze surového hedvábí, široký klobouk z italské slámy, boty s ostrými špičkami a bílými kamašemi opatřenými stříbrnými patenty, v ruce elegantní hůlka se stříbrnou rukojetí. Pozornost ovšem ani tak nepoutalo švihácké oblečení mladého pasažéra, jako spíš jeho působivý, skoro by se dalo říci okázalý vzhled. Mladík byl vysoký, urostlý, s širokými rameny, na svět se díval jasnýma modrýma očima a nesmírně mu slušel tenký nakroucený knírek, stejně jako pečlivě učesané vlasy, které se vyznačovaly podivnou zvláštností – na spáncích byly interesantně prokvetlé stříbřitými šedinami.

Nosiči hbitě vyložili mladíkova zavazadla, která si zaslouží samostatný popis. Kromě kufrů a vaků vynesli na peron skládací velociped, činky a knihy v různých jazycích svázané řemínky. Jako poslední vystoupil z vagonu maličký krivonohý Asiat tělnaté postavy s mimořádně vážnou kulatou tváří. Měl na sobě zelenou livrej, která moc neladila s dřevěnými sandály upevněnými k noze řemínky a s barevným papírovým vějířem, jenž mu visel na hedvábné šňůrce na krku. V ruce zakrslík držel hranatý lakovaný květináč, z něhož vyrůstala maličká borovice – jako kdyby se na moskevské nádraží přenesla přímo z říše liliputánů.

Mladík obhlédl obyčejné nádražní budovy, s poněkud nepochopitelným vzrušením se nadechl nádražního vzduchu a zašeptal: „Bože můj, šest let.“ Nebylo mu však dopřáno dlouho se oddávat rozjímání. Na pasažéry metropolitního vlaku se už vrhli drožkáři, většinou z moskevských hotelů. Do boje o vyparáděného bruneta, jehož vzhled prozrazoval slibného klienta, se pustili vozkové hned čtyř hotelů, které byly v matičce měst považovány za nejluxusnější – z Metropolu, Loskutného, Dresdenu a Dusseaux.

„Jen račte do Metropolu!“ vykřikl první. „To je nejnovější hotel, podle evropských měřítek! A váš Číňan dostane zvláštní komůrku!“

„To n-není Číňan, ale Japonec,“ vysvětlil mu mladík, přičemž se ukázalo, že lehce zadrhává. „Byl bych rád, kdyby bydlel se mnou.“

„Tak račte k nám, do Loskutného!“ odstrčil ramenem svého konkurenta druhý vozka. „Když si najmete pokoj aspoň za pět rublů, dopravíme vás tam zadarmo. Budeme tam rychlostí blesku!“

„V Loskutném už jsem kdysi bydlel,“ prohlásil mladík. „Příjemný hotel.“

„Ale vašnosto, co byste dělal v té haluzně,“ pustil se do sporu třetí. „U nás v Dresdenu budete mít přepych, nebeský klid a okna přímo na Tverskou, na dům knížete gubernátora!“

To pasažéra zaujalo: „Opravdu? To by se mi hodilo, mám sloužit u Jeho Jasnosti. Tak snad...“

„To nic není, pane!“ zvolal poslední drožkář, mladý švihák v malinové vestě a s pěšinkou nablýskanou brilantinou jako zrcadlo. „U nás v Dusseaux se ubytovávají všichni významní spisovatelé – Dostojevskij, hrabě Tolstoj – a dokonce i pan Krestovskij!“

Lest hotelového psychologa, který si všiml svazků knih, zabrala. Šarmantní brunet vydechl: „Opravdu? Sám hrabě Tolstoj?“

„Jak by ne, když navštíví Moskvu, pokaždé hned jede k nám.“ Malinový vykuk se už chopil dvou kufrů a rozkazovačným hlasem zavolal na Japonce: „Šup, šup, dones sem to ostatní!“

„Když do Dusseaux, tak do Dusseaux,“ pokrčil rameny mladík, aniž by tušil, že tohle rozhodnutí bude prvním článkem osudového řetězce dalších událostí.

„Ach, Maso, ta Moskva se tak změnila,“ opakoval co chvíli brunet japonsky a nepřetržitě se v drožce na koženém sedadle vrtěl ze strany na stranu. „Málem bych ji nepoznal. Všechny ulice jsou vydlážděné, to není jako v Tokiu! A těch vymydlených, upravených lidí! Podívej, to je koňka, jezdí po vytyčené trase. A tamhle v imperiálu, v tom pěkném kočáře, sedí nahoře dáma! Dřív dámy nahoru nepouštěli – neslušelo se to.“

„A proč, pane?“ zeptal se Masa, jehož plné jméno znělo Masahiro Sibata.

„No přece aby ji nikdo zezdola neokukoval, když vystupuje po schůdkách.“

„Ty evropské hlouposti jsou prostě barbarské,“ pokrčil rameny sluha. „Víte, co vám řeknu, pane? Jen dorazíme do hostince, musím vám co nejdřív zavolat kurtizánu, a to tu nejlepší, první třídu. Já se spokojím třeba i s třetí třídou. Tady jsou moc pěkně rostlé ženy. Vysoké a macaté. Mnohem lepší než Japonky.“

„Dej s tím pokoj,“ rozzlobil se mladík. „Kdo to má poslouchat!“

Japonec nesouhlasně zavrtěl hlavou: „Jak dlouho ještě budete tesknit po Midori-san? Vzdychat pro ženu, kterou už nikdy nevidíte – to je přece k ničemu.“

Ale jeho pán si stejně povzdechl, pak ještě jednou, a když projížděli kolem Strastného kláštera, zeptal se drožkáře (zjevně proto, aby se odpoutal od smutných myšlenek): „Komu to tam na bulváru postavili sochu? Snad to není Byron?“

„To je Puškin, Alexandr Sergejevič,“ otočil se s výčitkou v hlase vozka. Mladík se začervenal a znovu začal něco říkat cizí řečí šikmookému skrčkovi. Vozka jen zachytil třikrát zopakované slovo Pusikin.

Hotel Dusseaux byl vybaven stejně jako nejlepší pařížské hotely – od livrejovaného vrátného v hlavním vchodu, přes prostorný vestibul, kde v dřevěných džberech rostly azalky a magnólie, až po vlastní restauraci. Pasažér z petěrburského vlaku si najal pěkný pokoj za šest rublů s okny vedoucími na Těatralnyj projezd, zapsal se do knihy hostů jako koležský asesor Erast Petrovič Fandorin a zvědavě přistoupil k velké černé tabuli, na níž byla po evropském způsobu uvedena jména hotelových hostů.

Nahoře bylo velkým krouceným písmem napsáno: *25. června. Pátek – 7. juillet, vendredi.* Trochu níž, na nejčestnějším místě, bylo kaligraficky vyvedeno: *Generální adjutant, generální infanterie M. D. Sobolev – N° 47.*

„Je to možné?!“ zvolal koležský asesor. „To mám ale štěstí!“ Otočil se k portýrovi a zeptal se: „Je Jeho Excelence na pokoji? Jsme staří známí!“

„Ano, je u sebe,“ uklonil se sluha. „Přijel teprve včera. S doprovodem. Zabral celý rohový trakt, chodba tady za těmi dveřmi je celá jeho. Ale zatím spí, nemáme ho rušit.“

„Michel? O půl deváté ráno že spí?“ podivil se Fandorin. „To se mu nepodobá. Ačkoli, lidé se mění. Vyřídte, prosím, generálovi, že b-bydlím v pokoji číslo dvacet – určitě mě bude chtít hned vidět.“

Poté se mladík otočil a chystal se odejít, jenže vzápětí došlo k další náhodě, která se měla stát druhým článkem důmyslného řetězce osudu. Dveře, jež vedly do chodby obsazené významným hostem, se pootevřely a vyhlédl z nich rozježený kozácký důstojník s hustým černým obočím, orlím nosem a vpadlými promodralými neholenými tvářemi.

„Hej! Ty tam!“ zavolal hlasitě na hotelového sluha a netr-